

RANVEIG ZACHRISEN

Å male et portrett

«Portrettkunst er billedmessig fremstilling av personer med vekt på individuelle trekk og tolkning av personlighet». (Store Norske Leksikon)

Først var det selvportrettet. Jeg gransker meg selv i speilet. Ikke som når jeg skal fikse håret eller sminke meg. Men på samme måte som jeg studerer en stein, et tre eller en blomst for å tegne dem. Hvilken blåfarge er det på de blå ringene under øynene?

Hun i speilet kan jeg stirre på så mye jeg vil, vi har ingen sjenanse for hverandre. Med modellen blir det annerledes. Hvor komfortabel er han eller hun med blikket mitt? Blir det for nært? Det kan bli intimt mellom modellen og maleren. «Kan jeg flytte litt på hodet ditt slik du satt i stad?»

Bak store solbriller føler hun seg mer tilpass, mer privat. Det må være litt hyggelig også, vi snakker om løst og fast, og jeg pirker ikke på alle bevegelsene. Bare av og til må jeg be modellen om å sitte helt i ro. Ingen snakking, full konsentrasjon. Jeg forsøker å male fort, få ned det viktigste, vil ikke plage modellen for lenge.

«Vil modellen bli fornøyd med bildet?», tenker jeg. Så må jeg glemme den tanken, bare se. Linjene ved munnvikene. De grønne skyggene på halsen. De røde fingertuppene. Lyset som faller over kinnet, nesa, haken. De blå venene under huden. «Det her blir jeg aldri lei av», tenker jeg.

Hun sovner sittende i den varme solen, hodet tipper litt forover. Han, også, sovner i sofaen med lampelyset i ansiktet. Etter en liten stund våkner de, kommer på at de sitter modell, forsøker å stramme seg opp og finne tilbake til riktig posisjon. Det blir helt feil. Nå trengs det snart en pause.

Til utstillingen viser jeg tre portretter utført i akrylmaling på lerret. Modellene til de to største maleriene er nære venner/familie av meg. Det minste er et selvportrett.

[Kontaktinfo: Rannveig Zachrisen, rannveigz@hotmail.com, mobil: 48252220]